

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ & ΘΑΣΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ 1 – 654 03 ΚΑΒΑΛΑ,

+30-2510-223.141, +30-2510-223.283, metropolitano@imfnth.org,

<http://www.im-philippon.gr/>

ἀριθμ. πρωτ.: 324.-

Ἐν Καβάλα τῇ 23^ῃ Μαρτίου 2026.-

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΜΠΡΟΦΟΡΟΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ
ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Πρὸς τὸν ἱερό Κλῆρο
καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸ
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου
ΕΝΤΑΥΘΑ

«Κι' αὐτὰ στὸ ἐξῆς ἄς διαλαλῆ ἡ γλῶσσα σου γυναῖκα, καὶ νὰ τὰ διερμηνεύῃ
στὰ παιδιὰ τῆς βασιλείας πὺν καρτεροῦν τὴν Ἀνάστασή μου, πὺν εἶμαι ζωντανός.
Τρέξε, Μαρία, γρήγορα καὶ μάζεψε τοὺς μαθητές μου. Ἐσένα χρησιμοποιοῦ σὰν σάλ-
πιγγα μεγαλόφωνη. Σάλπισε εἰρήνη γιὰ τοὺς φίλους μου πὺν ἀπὸ φόβο κρύφτηκαν.
Εὐπνησέ τους ὄλους, ἔτσι σὰν ἀπὸ ὕπνο, νὰ ἀνάψουν λαμπάδες καὶ νὰ μὲ ἀνταμώ-
σουν. Νὰ πῆς : 'Σηκώθηκε ἀπὸ τὸν τάφο ὁ Νυμφίος καὶ τίποτε δὲν ἄφησε μέσα σὲ αὐ-
τόν. Ρίξτε μακρὰ, Απόστολοι, τὸν λήθαργο, ἐπειδὴ ἀναστήθηκε αὐτός πὺν δίνει
στοὺς πεσμένους τὴν ἀνάσταση»¹.

Ἀγαπητοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Αὐτὸ τὸ μήνυμα μᾶς παρουσιάζει σήμερα, καὶ πάλι, καὶ ξανά, ὁ ἅγιος ΡΩ-
ΜΑΝΟΣ ὁ μελωδός (490 - 556 μ.Χ.)² στὸν μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο ὕμνο πὺν

¹ IB' οἶκος τοῦ κοντακίου τοῦ ἁγίου ΡΩΜΑΝΟΥ τοῦ Μελωδοῦ, εἰς τὴν ἁγίαν καὶ ζωηφόρον τῆς ἀναστάσεως
ἡμέραν τοῦ Πάσχα, Ῥωμανοῦ Μελωδοῦ Ὑμνοι, μτφρ. ἀρχιμ. Ἀνανίου Κουστῆνη (+), Ἐκδόσεις «ΑΡΜΟΣ»,
σελ. 532-535 : «Ῥητορευτῶ δὲ λοιπὸν* ταῦτα ἡ γλῶσσα σου, γύναι,* καὶ διερμηνεύτω τοῖς υἱοῖς τῆς βασιλείας*
τοῖς καρδοκοῦσι τὴν ἐγερσίν μου τοῦ ζῶντος* σπεῦσον, Μαρία,* καὶ τοὺς μαθητάς μου συνάθροισον* σάλπιγγί
σοι χρῶμαι μεγαλοφώνῳ* ἤχησον εἰρήνην εἰς τὰς ἐμφόβους ἀκοὰς* τῶν κεκρυμμένων φίλων μου* ἔγειρον ἄ-
παντας ὡσπερ ἐξ ὕπνου,* ἵν' ὑπαντήσωσιν καὶ δᾶδας ἄψωσιν* εἰπέ' ὁ νυμφίος ἠγέρθη τοῦ τάφου* καὶ οὐδὲν
ἄφηκεν ἐντὸς τοῦ τάφου* ἀπόστολοι, τὴν νέκρωσιν,* ὡς ἐγγίγεται* ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνά-
στασιν'».

² Ὁ ἅγιος ΡΩΜΑΝΟΣ, ὁ μελωδός ἢ ὁ ὕμνογράφος στὰ λατινικά *Romanus* καὶ στὰ ἀγγλικά *Roman* (Ἔμεσα ἡ
Δαμασκός, περ. 490 μ.Χ. - Κωνσταντινούπολη, περ. 556), εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους ὕμνογράφους τῆς
Ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ τῆς χριστιανωσύνης, ὀνομαζόμενος καὶ «Πίνδαρος» τῆς ῥυθμικῆς ποιήσεως. Ἀν-
θισσε κατὰ τὸν 6^ο αἰῶνα μ.Χ., ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ὁ χρυσὸς αἰῶνας τῆς βυζαντινῆς ὕμνογραφίας. Ἡ κυρία
πηγὴ γιὰ τὶς πληροφορίες τῆς ζωῆς του προέρχονται ἀπὸ τὰ λειτουργικὰ βιβλία τῆς ἐκκλησίας, τὰ ὀνομα-
ζόμενα «Μηναῖα». Πέρα ὅμως, ἀπὸ αὐτὰ, τὸ ὄνομά του ἀναφέρεται μόνο ἀπὸ δύο (2) ἄλλες ἀρχαῖες πηγές. Ἡ
μία εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ 8^{ου} αἰῶνος μ.Χ. ἅγιος Γερμανός, καὶ ἡ ἄλλη ἡ «Σούδα» ἓνα ἑλληνικὸ λεξικὸ τοῦ 10^{ου}
αἰῶνος μ.Χ., ὅπου ἀποκαλεῖται «Ῥωμανός, ὁ μελωδός». Ἀπὸ αὐτὲς τὶς λίγες πληροφορίες γνωρίζομε ὅτι γεν-
νήθηκε ἀπὸ ἐβραϊκὴ οἰκογένεια εἴτε στὴν Χόμς εἴτε στὴν Δαμασκὸ τῆς Συρίας. Βαπτίσθηκε σὲ πολὺ μικρῇ
ἡλικίᾳ, ἴσως καὶ οἱ γονεῖς του νὰ εἶχαν γίνει χριστιανοί, αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι γνωστὸ. Ἐχοντας μετακομίσει
στὴν Βηρυττό, χειροτονήθηκε ἐκεῖ διάκονος, στὴν ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀναστάσεως. Ἀργότερα μετεκόμισε στὴν
Κωνσταντινούπολη κατὰ τὴν βασιλείᾳ τοῦ αὐτοκράτορα Ἀναστασίου Α' (491-518 μ.Χ.) ἢ τοῦ Ἀναστασίου Β'
(713-716 μ.Χ.). Ἐκεῖ ὑπηρέτησε ὡς νεωκόρος στὴν ἁγία Σοφία, διαμένοντας μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του στὸ
μοναστήρι τῆς Θεοτόκου, ὅπου καὶ ἐνταφιάσθηκε δίπλα στὸν ἀπόστολο ἅγιο Ἀνανία. Σύμφωνα μὲ τὴν πα-

συνέθεσε στην άγια και ζωηφόρο ημέρα τῆς ἀναστάσεως, τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Τὰ λόγια πού ἀκούσαμε παραπάνω ἀπευθύνονται στην άγια Μαρία τὴν Μαγδαληνή, τὴν μία ἀπὸ τὶς μυροφόρες γυναῖκες πού πῆγαν γιὰ νὰ ἀλείψουν με ἀρώματα τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ με αὐτὰ τὰ λόγια διαλαλεῖται ὅτι τὸ ἄκτιστο φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ἐπὶ αἰῶνες, τώρα, σκεπάζει τὴν παραπαίουσα ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἀνθρωπότητα, καὶ ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ ἐφέτος, μέσα στὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, μέσα στὸ σῆμερα τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Αὐτὰ τὰ λόγια ξαναζωντανεύουν, μέσα σὲ ὅλους ἐμᾶς πού πιστεύουμε στὸν Κύριο τῆς δόξης, στὸν Ἀναστάντα ἀπὸ τοὺς νεκροὺς γιὰ τὴν σωτηρία μας Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, οἱ ἀναμνήσεις τοῦ Πάσχα πού ζούσαμε, μικρὰ παιδιὰ μαζὺ με τοὺς γονεῖς μας στὴν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας μας. Εἶναι αὐτὴ ἡ ἀνείπωτη χαρὰ πού ζοῦμε ὅλοι ἐμεῖς, καθὼς μᾶς ἀξιῶνει ὁ Θεός, νὰ εἴμεθα ζωντανοί, γεγονὸς πού μᾶς ἐνθουσιάζει καὶ μᾶς ὀδηγεῖ στοὺς δρόμους τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης. Ναι, ὁ Χριστός, ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς δύο χιλιάδες περίπου χρόνια πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ μοναδικὴ ἀλήθεια πού ἄλλαξε τὴν ροὴ τοῦ χρόνου καὶ μᾶς ὠδήγησε στὴν μετὰ τὸν Χριστὸ ἐποχὴ. Μιὰ ἀλήθεια πού προσβάλλεται διαχρονικῶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ μηδενισμοῦ.

Γι' αὐτὴν τὴν ἀλήθεια γράφει ὁ ἅγιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ ἐπίσκοπος Νύσσης (335 - 394 μ.χ.)³ : *«Ἀκούστε σεῖς οἱ ἄρχοντες· φυλάξατε ὡς ὠφέλιμη τὴν συμβουλή μου, μὴ με διαβάλλετε στοὺς δούλους ὅτι τάχα ἐγκωμιάζω ψεύτικα τὴν ἡμέρα· διῶξτε τὴν λύπη τῶν ψυχῶν πού θλίβονται, ὅπως ὁ Κύριος τὴν νέκρωση ἀπὸ τὶς ψυχές, μεταμορφῶστε τοὺς δίχως τιμὴ καὶ κάνετε τοὺς τιμημένους· κάνετε ὅσους θλίβονται χαρούμενους, τοὺς δειλοὺς θαρράλέους, βγάλτε ἀπὸ τὴ γωνιά τους σὰν ἀπὸ τάφο τοὺς πεταμένους ἐκεῖ, ἅς ἀνθήσῃ ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἑορτῆς σὲ ὅλους σὰν νὰ εἶναι λουλούδι. Γιατί, ἐὰν τὰ γενέθλια τοῦ βασιλῆα ἢ κάποια ἐπινίκια ἑορτῆ, ἀνοίγουν τὴν φυλακὴ, δὲν θὰ ἀπαλλάξῃ τοὺς λυπημένους ὁ ἀναστημένος Χριστός; Οἱ φτωχοὶ ἀγκαλιᾶστε τὴν τροφὴ σας, ὅσοι ἔχετε σώματα ἀδύνατα καὶ κακοπαθημένα, ἐκείνην πού θεραπεύει τὶς συμφορές σας. Γιατί ἡ ἐλ-*

ράδοση ἔγραψε χιλίους (1000) ὕμνους. Σῆμερα, στὰ σχετικὰ χειρόγραφα σώζονται περίπου 80 - 100 ἀπὸ αὐτοὺς. Ὁ πιὸ γνωστός καὶ ὁ πιὸ σημαντικὸς στὸ εἶδος του εἶναι τὸ κοντάκι τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων «ἡ Παρθένος σῆμερον».

[https://el.wikipedia.org/Ρωμανός_ο_Μελωδός]

³ Ὁ ἅγιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (335-394 μ.Χ.) ἦταν χριστιανὸς μικρασιάτης ἐπίσκοπος Νύσσης ἀπὸ τὸ 372 ἕως τὸ 376 μ.Χ. καὶ ἀπὸ τὸ 378 ἕως τὸ 394 μ.Χ. Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν ἀδελφὸς τοῦ ἁγίου ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ τοῦ Μεγάλου, τῆς ὁσίας ΜΑΚΡΙΝΗΣ καὶ ἀδελφικὸς φίλος τοῦ ἁγίου ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ τοῦ Θεολόγου. Τὸ 372 μ.Χ. ἔγινε ἐπίσκοπος στὴν Νύσσα τῆς Καππαδοκίας. Ὡς ὀρθόδοξος θεολόγος συμμετεῖχε στὶς Συνόδους τῆς Ἀντιοχείας τὸ 379 μ.Χ. καὶ τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸ 381 μ.Χ. στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἄφησε πλούσιο συγγραφικὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει ὀμιλίες με ἐξηγητικὸ καὶ δογματικὸ περιεχόμενο, καθὼς καὶ ἄριστα λογοτεχνικοὺς ἐπιταφίους λόγους. Ἔχει γραφεῖ ὅτι «μῦθεσε καλύτερα ἀπὸ ὅλους νὰ μεταφτεύσῃ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου τὴν πνευματικὴ κληρονομία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος». Συνέχισε τὴν τριαδολογία καὶ τὴν πνευματολογία τοῦ ἀδελφοῦ του ἁγίου ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ὅπως καὶ τὴν χριστολογία τοῦ ἁγίου ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ τοῦ Θεολόγου. Με τὴν θεολογία του περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀπέκλεισε τὴν δυτικὴ χρῆση τοῦ *filioque* ἀπὸ τὴν διδασκαλία τῆς ἀνατολικῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Προετοίμασε, ἐπίσης, τὴν θεολογία τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ με τὴν χρῆση τῶν ὄρων «ἀσυγχύτως», «ἀτρέπτως» καὶ «ἀδιαιρέτως», οἱ ὁποῖοι ἐπεκυρώθησαν στὴν Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο τὸ 451 μ.Χ. στὴν Χαλκηδόνα. Ἡ μνήμη του ἑορτάζεται στὶς 10 Ἰανουαρίου.

[https://el.wikipedia.org/wiki/Γρηγόριος_Νύσσης]

πίδα τῆς ἀναστάσεως μᾶς δημιουργεῖ τὸν πόθο τῆς ἀρετῆς καὶ τὸ μῖσος κατὰ τῆς κακίας, ἐνῶ ὅταν ἡ ἀνάστασις ἀναιρεθῆ θὰ βρεθῆ νὰ ἰσχύη σὲ ὅλους ἓνα παράγγελμα· ἄς φᾶμε καὶ ἄς πιοῦμε· ἐπειδὴ αὐριο δὲν θὰ ζοῦμε⁴»⁵.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἅγιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ θεολόγος, ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως⁶ (329 – 390 μ.Χ.) σὲ λόγο του στὸ Πάσχα γράφει : «Ἐὰν εἶσαι Σίμων Κυρηναῖος, σήκωσε τὸν σταυρὸ καὶ ἀκολούθησέ τον. Ἄν σταυρωθῆς μαζὺ του ὡς ληστής, δεῖξε καλὴ προαίρεση καὶ γνώρισε τὸν Θεό. Ἄν ἐκεῖνος τοποθετήθηκε μεταξύ τῶν παρανόμων ἐξ αἰτίας σου καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀμαρτίας σου, σὺ νὰ γίνῃς γιὰ χάρη του πιστὸς στὸν νόμο του. Προσκύνησε ἐκεῖνον πού ὑψώθηκε πρὸς χάρη σου στὸν σταυρὸ, ἀκόμη καὶ ἂν ἔχῃς ὑψωθῆ καὶ σύ. Κέρδισε κάτι ἀπὸ τὴν κακία. Ἐξαγόρασε μὲ τὸν θάνατο τὴν σωτηρία. Εἴσελθε στὸν παράδεισο μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦ, γιὰ νὰ μάθῃς ἀπὸ ποῖα ἀγαθὰ ἔχεις ἀπομακρυνθῆ. Νὰ παρατηρήσῃς τὰ κάλλη τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἐκεῖ. Τὸν ληστή πού διαμαρτύρεται καὶ ὑβρίζει, ἄφησέ τον νὰ ἀποθάνῃ ἔξω μαζὺ μὲ τὴν βλασφημία του. Καὶ ἂν εἶσαι ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, νὰ ζητήσῃς τὸ σῶμα ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος τὸν σταυρώνει. Ἄς γίνῃ δικό σου τὸ σῶμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο καθαρίζει τὸν κόσμο. Καὶ ἂν εἶσαι ὁ Νικόδημος, ὁ θεοσεβῆς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεσκέφθη τὴν νύκτα, ἐνταφίασέ τον μὲ μύρα. Καὶ ἂν εἶσαι κάποια Μαρία, ἢ ἡ ἄλλη Μαρία, ἢ ἡ Σαλώμη, ἢ ἡ Ἰωάννα, πῆγαινε πρῶι-πρῶι νὰ τὸν θρηνήσῃς. Δὲς πρῶτη κυλισμένο τὸν λίθο, ἐνδεχομένως καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ τὸν ἴδιο τὸν Ἰησοῦ. Πῆς του κάτι καὶ ἄκουσε τὴν φωνή του. Ἄν ἀκούσῃς ἄμὴ μὲ ἀγγίζεις», σταμάτησε μακρὰ, δεῖξε σεβασμὸ πρὸς τὸν Λόγο, ἀλλὰ μὴ λυπηθῆς. Διότι γνωρίζει σὲ ποιὸς θὰ ἐμφανισθῆ πρῶτα. Βοήθησε τὴν Εὐᾶ, ἢ

⁴ πρβλ. :Α΄ Κορ. 15, ³²⁻³⁴ : «Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθνηριομάχησα ἐν Ἐφέσω, τί μοι τὸ ὄφελος; Εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὐριον γὰρ ἀποθνήσκομεν. Μὴ πλανᾶσθε· φθειροῦσιν ἡθὴ χρηστὰ ὀμιλίας κακαί. Ἐκνήψατε δικαίως καὶ μὴ ἀμαρτάνετε· ἀγνωσίαν γὰρ Θεοῦ τινες ἔχουσι· πρὸς ἐντροπήν ὑμῖν λέγω». «Ἐὰν ἦταν ἀνθρώπινα τὰ κίνητρα τῆς πάλης μου μὲ τὰ θηρία στὴν Ἐφεσο, ποῖο ἦταν τὸ κέρδος μου; Ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν πρόκειται νὰ ἀναστηθοῦν, τότε, ὅπως λέγεται, ἄς φᾶμε καὶ ἄς πιοῦμε, ἐπειδὴ αὐριο δὲν θὰ ζοῦμε. Μὴν παρασύρεσθε σὲ πλάνες! Οἱ κακὲς συναναστροφὲς καταστρέφουν τὸν καλὸ χαρακτήρα. Συνέλθετε, ξαναγυρίσετε στὸ σωστὸ καὶ σταματήστε νὰ ἀμαρτάνετε. Θὰ σᾶς πῶ κάτι γιὰ νὰ σᾶς κάνω νὰ ντραπήτε: Μερικοὶ ἀπὸ σᾶς δὲν γνωρίζουν τὸν Θεό».-

⁵ ἄγ. Γρηγορίου Νύσσης ἔργα, «Ὀμιλία εἰς τὸ ἅγιον Πάσχα», ΕΠΕ, Τόμος 10^{ος}, σελ. 410, ⁴⁻¹⁷ ἕως 411, ⁴⁻²⁰ : «Ἡκούσατε οἱ δεσπόται, φυλάξατε τὸν λόγον ὡς ἀγαθόν, μὴ διαβάλητέ με παρὰ τοῖς δούλοις ὡς ψευδῶς τὴν ἡμέραν ἐγκωμιάζοντα, ἀφέλετε τὴν λύπην τῶν θλιβομένων ψυχῶν ὡς ὁ Κύριος τῶν σωμάτων τὴν νέκρωσιν, μεταμορφώσατε τοὺς ἀτίμους εἰς ἐπιτιμίαν, τοὺς θλιβομένους εἰς χαρὰν, τοὺς ἀπαρρήσιάστους εἰς παρρήσιαν, ἐξαγάγετε τῆς γωνίας τοὺς ριφέντας ὡς τάφων, ἐπανθησάτω τὸ τῆς ἐορτῆς κάλλος ὡς ἄνθος τοῖς πᾶσιν. Εἰ γὰρ βασιλέως ἀνθρώπου γενέθλιος ἡμέρα ἀνοίγει δεσμοτήριον ἢ ἐπινίκιος ἐορτή· Χριστὸς ἀναστὰς οὐκ ἀφήσει τοὺς τεθλιμμένους; Οἱ πτωχοὶ τὴν ὑμετέραν τροφὸν ἀσπάσασθε, οἱ διερρήκότες καὶ λελωβημένοι τὰ σώματα τὴν ἰωμένην ὑμῶν τὰς συμφορὰς· διὰ γὰρ τὴν ἀπὸ τῆς ἀναστάσεως ἐλπίδα καὶ ἀρετὴ σπουδάζεται καὶ κακία μισεῖται, ἐπεὶ ἀναστάσεως ἀνηρημένης, εἰς παρὰ πᾶσι κρατῶν εὐρεθήσεται λόγος· ἄφωμεν καὶ πίωμεν, αὐριον γὰρ ἀποθνήσκομεν».-

⁶ Ὁ ἅγιος ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ὁ Θεολόγος γεννήθηκε στὴν Ναζιανζὸ τῆς Καππαδοκίας τὸ 329 μ.Χ. καὶ ἀπέθανε στὴν ἴδια πόλιν στὶς 25 Ἰανουαρίου 390 μ.Χ.. Ἦταν Ἕλληνας, Καππαδόκης ἱεράρχης καὶ θεολόγος πού διετέλεσε καὶ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως τὸν 4^ο αἰῶνα μ.Χ.. Θεωρεῖται εὐρέως ὡς ὁ πλέον ταλαντοῦχος ῥήτορας μεταξύ τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὡς κλασσικὰ ἐκπαιδευμένος ὀμιλητὴς καὶ φιλόσοφος τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ, τὸν συνεδύασε τελείως μὲ τὴν χριστιανικὴ ἐκκλησία τῶν πρῶτων χρόνων τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Ὁ ἴδιος ἀπετέλεσε ἓνα σημαντικώτατο παράγοντα στὴν ἐκφραση τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας γιὰ τὴν ἁγία Τριάδα μεταξύ τῶν ἐλληνοφώνων καὶ τῶν λατινοφώνων θεολόγων. Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔργα του ἀποτελοῦν σημαντικὴ πηγὴ γιὰ τοὺς θεολόγους ὄλων τῶν ἐποχῶν, εἰδικὰ ὅσον ἀφορᾷ στὴ σχέση τῶν τριῶν προσώπων τῆς ἁγίας Τριάδος. Ἦταν ἀδελφικὸς φίλος τοῦ Μεγάλου ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ καὶ μαζὺ μὲ τὸν ἅγιο ΙΩΑΝΝΗ τὸν Χρυσόστομο εἶναι οἱ τρεῖς μεγάλοι ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ὠρίσθησαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Βυζαντίου, προστάτες τῆς ἐλληνικῆς παιδείας.

[https://el.wikipedia.org/wiki/Γρηγόριος_Ναζιανζηνός_ο_Θεολόγος]

ὅποια ἔπεσε πρώτη, νὰ χαιρετήσῃ καὶ αὐτὴ πρώτη τὸν Χριστὸ καὶ νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ στοὺς μαθητῆς. Γίνε Πέτρος ἢ Ἰωάννης καὶ τρέξε στὸν τάφο, τρέχοντας μαζὺ ἢ προπορευόμενος καὶ συναγωνιζόμενος στὸν καλὸ συναγωνισμό. Καὶ ἂν σὲ προλάβῃ στὴν ταχύτητα, νίκησέ τον μὲ τὴν συστηματικότητά σου καὶ μὴν ἀρκεσθῆς μόνον νὰ πλησιάσῃς τὸ μνημεῖο, ἀλλὰ νὰ εἰσέλθῃς καὶ μέσα. Καὶ ἂν λείψῃς, ὅπως ὁ Θωμᾶς, ἀπὸ τὴν συγκέντρωση τῶν μαθητῶν στοὺς ὁποίους ἐμφανίζεται ὁ Ἰησοῦς, ὅταν τὸν δῆς, ἄς μὴν ἀπιστήσῃς. Καὶ ἂν ἀπιστήσῃς, νὰ πιστέψῃς σὲ ἐκείνους ποὺ σοῦ τὸ λέγουν. Ἄν δὲν τοὺς πιστέψῃς οὔτε αὐτούς, ἄς πεισθῆς ἀπὸ τὰ σημάδια τῶν καρφιῶν. Ἄν κατεβαίνῃ στὸν ἄδη, κατέβα μαζὺ του. Γνώρισε καὶ τὰ ἐκεῖ μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, ποιὸ εἶναι τὸ σωτηριῶδες σχέδιο τῆς διπλῆς καταβάσεως καὶ ποιὸς ὁ λόγος τῆς. Σώζει μὲ τὴν ἐμφάνισή του ἐκεῖ τοὺς πάντες, ἢ καὶ ἐκεῖ σώζει μόνον ἐκείνους ποὺ τὸν πιστεύουν;»⁷.

Ἀγαπητοί μου καὶ ἀγαπητές μου,

Ἡ ἀνθρωπότητα πάσχει σήμερα ἀπὸ τὸ πάθος τῆς πλεονεξίας. Μιᾶς πλεονεξίας ἢ ὅποια ὀδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους στὴν καταστροφή, στὸν πόλεμο, στὴν ἀδικία, στὴν συκοφαντία, στὴν ἐξαφάνιση κάθε ἠθικῆς ἐννοίας, στὴν ἰσοπέδωση τῆς ὁποιασδήποτε ἐλπίδος μὲ τὸ ἄνομο συμφέρον καὶ τὴν διαστροφή τῆς ἀληθείας. Τὰ σύννεφα τῆς ἀπελπισίας καλύπτουν τὸ ὁποιοδήποτε εὐοίωνο μέλλον τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι καιρὸς, πλέον ἢ ἀνθρωπότης νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν μόνη ἀλήθεια ποὺ εἶναι ὁ Χριστός. Μὲ δυνατὴ προσευχὴ καὶ θεόπνευστα λόγια ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν ἅγιος ΠΑΥΛΟΣ ἀναφωνεῖ : «Σὰν ἐκλεκτοί, λοιπόν, τοῦ Θεοῦ, ἁγιασμένοι καὶ ἀγαπημένοι του, ἀποκτήστε φιλευσπλαγχνία, καλωσύνη, ταπεινοφροσύνη, πραότητα, μακροθυμία. Νὰ ἀνέχεσθε μὲ ὑπομονὴ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, καὶ νὰ συγχωρῆτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, κάθε φορὰ ποὺ δημιουργοῦνται παράπονα ἀνάμεσά σας. Ὅπως ὁ Χριστὸς σᾶς συχώρησε τὰ παραπτώματα, ἔτσι νὰ κάμετε καὶ σεῖς μεταξύ σας. Πάνω ἀπὸ ὅλα, νὰ ἔχετε ἀγάπη, ποὺ εἶναι ὁ σύνδεσμος ὅλων καὶ ὀδηγεῖ στὴν τελειότητα. Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, στὴν ὅποια ἔχετε κληθεῖ ὅλοι σὰν ἓνα σῶμα, ἄς κατευθύνῃ τίς καρδιές σας. Καὶ γιὰ ὅλα νὰ εὐγνωμονῆτε τὸν Θεό. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ, μὲ ὅλο τὸν πλοῦτο του, ἄς μένῃ μόνιμα ἀνάμεσά σας. Κι' ἔτσι νὰ διδάσκετε καὶ νὰ συμβουλευέτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον μὲ σοφία. Νὰ ψάλλετε μὲ εὐγνωμοσύνη στὸν Κύριο ἀπὸ τὴν καρδιά

⁷ ἁγίου ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΜΕ' Εἰς τὸ Πάσχα, ΕΠΕ, τόμ. 5^{ος}, σελ. 204, ¹⁷ - σελ. 207, ⁵ : «Ἄν Σίμων ἢς Κυρηναῖος, τὸν σταυρὸν ἄρον καὶ ἀκολούθησον. Ἄν συσταυρωθῆς ὡς ληστής, ὡς εὐγνώμων τὸν Θεὸν γνώρισον' εἰ κάκεινος μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη διὰ σὲ καὶ τὴν σὴν ἁμαρτίαν, σὺ γενοῦ δι' ἐκείνον ἔννομος. Προσκύνησον τὸν διὰ σὲ κρεμασθέντα, καὶ κρεμάμενος κέρδανόν τι καὶ παρὰ τῆς κακίας' ὤνησαι τῷ θανάτῳ τὴν σωτηρίαν' εἰς τὸν παράδεισον εἰσελθε μετὰ Ἰησοῦ, ὡστε μαθεῖν ὧν ἐκπέκτωκας' τὰ ἐκεῖ κάλλη θεώρησον' τὸν γογγυστὴν ἄφες ἀποθανεῖν ἔξω μετὰ τῆς βλασφημίας. Κἂν Ἰωσήφ ἢς ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, αἴτησαι τὸ σῶμα παρὰ τοῦ σταυροῦντος' σὸν γενέσθω τὸ τοῦ κόσμου καθάρσιον. Κἂν Νικόδημος ἢς, ὁ νυκτερινὸς θεοσεβῆς, μύροις αὐτὸν ἐνταφίασον. Κἂν Μαρία τις ἢς, κἂν ἡ ἄλλη Μαρία, κἂν Σαλώμη, κἂν Ἰωάννα, δάκρυσον ὀρθρία. Ἴδε πρώτη τὸν λίθον ἠρμένον, τυχὸν δὲ καὶ τοὺς ἀγγέλους καὶ Ἰησοῦν αὐτόν. Φθέγγει τι' φωνῆς ἀκουσον' ἂν ἀκούσης 'μὴ μου ἄπτου', πόρρω στήθι, σεβάσθητι τὸν Λόγον, ἀλλὰ μὴ λυπηθῆς. Οἶδε γὰρ οἷς ὄφθη πρῶτον. Ἐγκαίνισον τὴν ἀνάστασιν' τῇ Εὐᾶ βοήθησον, τῇ πρώτῃ πεσοῦση, τῇ πρώτῃ Χριστὸν ἀσπάσασθαι καὶ γνωρίσαι τοῖς μαθηταῖς. Γενοῦ Πέτρος ἢ Ἰωάννης' ἐπὶ τὸν τάφον ἐπέιχθητι, ἀντιτρέχων, συντρέχων, τὴν καλὴν ἄμιλλαν ἀμιλλώμενος. Κἂν προληφθῆς τῷ τάχει, τῇ σπουδῇ νίκησον μὴ παρακύψας εἰς τὸ μνημεῖον, ἀλλ' ἔνδον γενόμενος. Κἂν ὡς Θωμᾶς ἀπολειφθῆς τῶν μαθητῶν συνηγμένων, οἷς Χριστὸς ἐμφανίζεται, ὅταν ἴδῃς, μὴ ἀπιστήσῃς κἂν ἀπιστήσῃς, τοῖς λέγουσιν πιστευσσον' εἰ δὲ μηδὲ τούτοις, τοῖς τύποις τῶν ἡλίων πιστώθητι. Ἄν εἰς ἄδου κατή, συγκάτελθε. Γνωθὶ καὶ τὰ ἐκεῖσε τοῦ Χριστοῦ μυστήρια, τίς ἢ οἰκονομία τῆς διπλῆς καταβάσεως, τίς ὁ λόγος ἀπλῶς σὸ ὄζει πάντας ἐπιφανείς, ἢ κάκει τοὺς πιστεύοντας».-

σας ψαλμούς, ύμνους και ᾠσματα πού ἐμπνέει τὸ ἅγιο Πνεῦμα. Καθετὶ πού λέτε ἢ κάμετε ἅς γίνεται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἔτσι νὰ εὐχαριστήτε διὰ τοῦ Χριστοῦ τὸν Θεὸ Πατέρα»⁸.

Ἐφέτος, τὸ ΠΑΣΧΑ τοῦ 2026 μετὰ Χριστόν, σκεπάζεται στοὺς ἀγίους Τόπους μὲ τὶς πολεμικὲς συρράξεις καὶ τὶς βιαιότητες ἐναντίον τῶν συνανθρώπων μας. Ἡ προσευχή μας πρέπει νὰ εἶναι δυνατὴ, συνεχῆς καὶ γεμάτη ἀπὸ πίστη στὸν Χριστό, πού εἶναι ὁ ἄρχοντας τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ πού μόνον αὐτὸς ἔχει τὴν οὐράνια δύναμη νὰ συντρίψῃ ὅποιαδήποτε θανατηφόρα καὶ κακὴ ἐνέργεια πού προέρχεται ἀπὸ τὸν διάβολο καὶ τοὺς ἐργάτες τῆς ἀνομίας. Ἐφέτος, ὅμως, ἡ τοπικὴ μας Ἐκκλησία, ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὴν συμπλήρωση ἑκατὸ (100) ἐτῶν ἀπὸ ἐκείνη τὴν Κυριακὴ 23 Μαΐου τοῦ 1926, τότε πού ἔγιναν τὰ ΕΓΚΑΙΝΙΑ τῆς καθεδρικῆς μας Ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου ἀποστόλου ΠΑΥΛΟΥ, πού εἶναι καὶ ὁ ἰδρυτὴς της. Τότε, ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κυρὸς ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ [ΧΑΤΖΗΣΤΑΥΡΟΥ]⁹ ἐτέλεσε τὴν ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία καὶ τὰ ὡς ἄνω ΕΓΚΑΙΝΙΑ, μὲ μεγάλη ἐπισημότητα καὶ τὴν συμμετοχὴ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν παρουσία τῶν τότε πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν. Ἡ πρωτοβουλία τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ξεκίνησε μὲ μία ὁμάδα εὐσεβῶν χριστιανῶν στὶς ἀρχὲς τοῦ 1900 καὶ τελικὰ ὁ θεμέλιος λίθος τοποθετήθηκε τὸ 1905 ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Ἐάνθης ΙΩΑΚΕΙΜ Σγουρό¹⁰, ἀφ-

⁸ Κολοσ. 3, ¹²⁻¹⁷ : «*Ἐνδύσασθε οὖν, ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιοι καὶ ἠγαπημένοι, σπλάγχνα οἰκτιρμοῦ, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς ἕαν τις πρὸς τινα ἔχη μομφήν· καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο ὑμῖν, οὕτω καὶ ὑμεῖς· ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην, ἣτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος. Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βραβευέτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθητε ἐν ἐνὶ σώματι· καὶ εὐχάριστοι γίνεσθε· ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικεῖτω ἐν ὑμῖν πλουσίως, ἐν πάσῃ σοφίᾳ διδάσκοντες καὶ νοουθετοῦντες ἑαυτοὺς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἐν χάριτι ᾄδοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ. Καὶ πᾶν ὅ,τι ἂν ποιῆτε ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ, πάντα ἐν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ δι' αὐτοῦ».-*

⁹ Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ὁ Β' (κατὰ κόσμον Θεμιστοκλῆς Χατζησταύρου, Αἰδίνιο Μικρᾶς Ἀσίας 1880 - Ἀθήνα 1968), ἦταν Ἕλληνας Μικρασιάτης θεολόγος καὶ Μητροπολίτης. Διετέλεσε διάκονος τοῦ ἀγίου Ἐθνομάρτυρος Μητροπολίτου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Καλαφάτη στὴν Δράμα μὲ σημαντικὴ δράση κατὰ τὸν Μακεδονικὸ Ἀγῶνα. Ἀκολουθῶς διηκόνησε ὡς Ἐπίσκοπος καὶ Μητροπολίτης σὲ διάφορες Μητροπόλεις (Τράλλεων 1910-1913), Φιλαδελφείας 1913-1922), Ἐφέσου 1922-1924, Βεροῖας 1924, Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου 1924-1962. Μὲ ἐνέργειές του ἐβοήθησε τοὺς ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀπὸ τὶς βιαιότητες, καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ ἐμερίμνησε γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν προσφύγων στὴν Ἑλλάδα. Ἐλαβε ἐνεργὸ μέρος στὴν Ἐθνικὴ Ἀντίσταση βοηθώντας τὶς ἀντιστασιακὲς ὀργανώσεις. Ἐπέκτεινε τὶς κοινωνικὲς δράσεις τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν στήριξη τῶν φυλακισμένων, τῶν ἡλικιωμένων, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἀπόρων. Ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος τὸ 1962. Ὁργάνωσε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ καὶ ἐνίσχυσε τὸ φιλανθρωπικὸ τῆς ἔργο. Τὸ 1967 ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῇ μὲ μεθοδεύσεις τοῦ καθεστώτος τῆς ἐποχῆς. Ἀπεβίωσε στὴν Ἀθήνα στὶς 9 Ἰουνίου 1968.-

[[https://el.wikipedia.org/wiki/ Αρχιεπίσκοπος_ Χρυσόστομος_Β' \]](https://el.wikipedia.org/wiki/Αρχιεπίσκοπος_Χρυσόστομος_Β')

¹⁰ Ὁ Μητροπολίτης ΙΩΑΚΕΙΜ κατὰ κόσμον Παρασκευᾶς καὶ κατόπιν Περικλῆς Σγουρὸς γεννῆ-θηκε στὸ Κάτω Βαρβάσι, προάστειο τῆς πόλεως Χίου στὶς 13 Μαΐου 1864. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1880 εἰσήχθη στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ γέροντά του Μητροπολίτη Δέρκων ΙΩΑΚΕΙΜ. Ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης τὸ 1887 ἀφοῦ ὑπέβαλε διατριβὴ μὲ τίτλο «*Περὶ τῆς Ἀποστολικῆς παραδόσεως*». Στὶς 24 Ἰουνίου 1887 ἐκάρη μοναχὸς ἀπὸ τὸν Σχολάρχῃ τῆς Σχολῆς Ἀρχιμανδρίτη Γερμανὸ Γρηγορᾶ. Στὶς 25 Μαΐου 1887 χειροτονήθηκε Διάκονος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Δέρκων ΚΑΛΛΙΝΙΚΟ. Στὶς 5 Ἰουλίου 1887 ἀπεφοίτησε ἀπὸ τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης. Στὶς 9 Ἰανουαρίου 1888 διωρίσθηκε Δευτερεῦν τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων. Στὶς 20 Ὀκτωβρίου 1888 προήχθη σὲ Μέγα Ἀρχιδιάκονο, χειροθετηθεὶς στὶς 6 Νοεμβρίου 1888. Στὶς 14 Αὐγούστου 1889 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Νικαίας ΣΩΦΡΟΝΙΟ. Στὶς 15 Αὐγούστου 1889 χειροθετηθεὶς Μέγας Πρωτοσύγκελος ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχῃ ΔΙΟΝΥΣΙΟ τὸν Ε'. Στὶς 11 Ἰανουαρίου 1890 ἐξελέγη Μητροπολίτης ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ καὶ ΠΡΕΒΕΖΗΣ ἔχοντας συνυποψηφίους τὸν Μητροπολίτη πρ. Ἐρσεκίου ΙΓΝΑΤΙΟ καὶ τὸν Ἐπίσκοπο Χαριουπόλεως ΓΕΝΝΑΔΙΟ. Στὶς

οὐ προηγουμένως ζητήθηκε ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Κοινότητα ἢ συγκατάθεση τῆς Ὀθωμανικῆς διοικήσεως, διότι τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Καβάλα τελοῦσε ὑπὸ τουρκικὴ κατοχὴ. Τὸ ἔργο ἀνατέθηκε στὸν Κωνσταντινουπολίτη ἀρχιτέκτονα Περικλῆ Φωτιάδη, ὁ δὲ ἐφαρμοστὴς τοῦ ἔργου ἦταν ὁ Τήνιος Μᾶρκος Ἰ. Σαμουῆχος. Γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, πρωτοστάτησε ὁ εὐσεβὴς λαός, τὸ Ἑσμετεῖο Καπνεργατῶν Καβάλας' καὶ ἡ Ἑπιφάνεια Ἀδελφότητα Κυριῶν Καβάλας'.

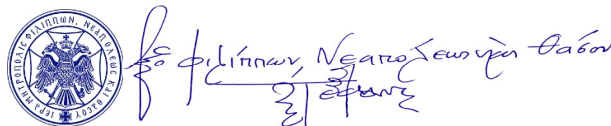
Ἡ ἐπίσημη ἔναρξη τῶν προγραμματιζομένων ἐφέτος ἐπετειακῶν ἐκδηλώσεων γιὰ τὸν παραπάνω ἑορτασμὸ θὰ γίνῃ τὴν **ΠΕΜΠΤΗ 23^η ΑΠΡΙΛΙΟΥ** **στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα** στὸν Δημοτικὸ Κήπο τῆς Καβάλας, μὲ τὴν ὑποδοχὴ τῆς ἱεράς καὶ σεβασμίας εἰκόνας τῆς **ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΟΥΜΕΛΑ** ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη ἱερὰ Μονὴ τῆς στοῦ ὄρους Βέρμιο τῆς Ἡμαθίας. Ἡ **ΠΑΝΑΓΙΑ** τοῦ ἑλληνικωτάτου Πόντου θὰ μεταφερθῇ στὸν ἱερὸ Καθεδρικό μας Ναὸ τοῦ Ἀποστόλου **ΠΑΥΛΟΥ** μετὰ ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ συγκατάθεση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας κ. **ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ** καὶ τὴν ὁμόφωνη σχετικὴ ἔγκριση τοῦ Ἑσμετεῖου «Παναγία Σουμελά» τοῦ ὁποίου πρόεδρος εἶναι ὁ ἐντιμώτατος κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΑΝΙΜΑΝΙΔΗΣ**. Μέσα στὴν ἀναστάσιμη περίοδο, πού διανύομε, σᾶς προσκαλοῦμε ὅλους καὶ ὅλες νὰ μετᾶσχετε στὸ μοναδικὸ ἱστορικὸ καὶ θρησκευτικὸ αὐτὸ γεγονός, προκειμένου νὰ παρακαλέσωμε τὴν Παναγία μας, νὰ σκεπάζῃ πάντοτε τὴν πατρίδα μας, τὴν μαρτυρικὴ Ἑλλάδα μας καὶ ὅλους ἐμᾶς πού εἴμεθα τὰ παιδιά τῆς.

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ! ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ !

Εὐχέτης πρὸς τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν,

τὸν Θεάνθρωπον Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

✠ Ο ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ & ΘΑΣΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

14 Ἰανουαρίου 1890 χειροτονήθηκε Ἐπίσκοπος στὸν Πατριαρχικὸ Ναὸ τοῦ ἁγίου ΓΕΩΡΓΙΟΥ στοῦ Φανάρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὴν χειροτονία ἐτέλεσε ὁ Μητροπολίτης Νικαίας ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ, συμπαραστατούμενος ἀπὸ τοὺς Μητροπολίτες Σηλυβρίας ΓΕΡΜΑΝΟ, Ξάνθης ΔΙΟΝΥΣΙΟ, Ἰμβρου ΠΑΪΣΙΟ, Σισανίου ΑΘΑΝΑΣΙΟ καὶ Λιτίσης ἸΓΝΑΤΙΟ. Τὴν 1^η Αὐγούστου 1891 ἐξελέγη Μητροπολίτης ΞΑΝΘΗΣ ἔχοντας συνυποψηφίους τοὺς Μητροπολίτες Ἐλευθερουπόλεως ΔΙΟΝΥΣΙΟ καὶ Λιτίσης ἸΓΝΑΤΙΟ, Στις 25 Νοεμβρίου 1910 ἐξελέγη Μητροπολίτης ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Ἐκοιμήθη στὴ Θεσσαλονίκη στις 11 Μαΐου 1912 συνεπεία καρδιακοῦ ἐπεισοδίου. Ἐνεταφιάσθη στὸ Κοιμητήριο τῆς Εὐαγγελιστρίας Θεσσαλονίκης, καὶ τὰ λείψανά του σήμερον εὐρίσκονται στὴν Κρῦπτη τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, κάτω ἀπὸ τὸ ἱερὸ Βῆμα τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ ἁγίου ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Παλαμᾶ Θεσσαλονίκης.-

[https://users.sch.gr/markmarkou/1901_1930/1912/koim/ioakeim_sgouros.htm]